

den nu fastholdte højere Beskatning af Renteindtægt i Modsætning til Arbejdsindtægt, en Lov, som gør en saadan Skat til Bestanddel af den danske Stats Skattesystem, kan jeg ikke stemme imod, den maa jeg give min Stemme. En Skattereform, som, trods de Indvendinger, jeg har fremsat mod den kommunale Beskatning, alligevel paa forskellige Punkter anviser det rigtige Spor, i hvilket en fremtidig kommunal Skattereform skal gaa, en saadan Reform har min Sympati, den kan jeg ikke lade være at give min Stemme. En Reform, som paa saa mange enkelte Punkter imødekommer de stadige Ønsker, der have været til Stede i Købstæderne og ogsaa i Kjøbenhavn, navnlig i Retning af at inddrage under Beskatning Indtægt af Erhverv, som drives af Personer, juridiske eller fysiske, som ikke have fast Bopæl i Kommunen, en saadan Skattereform maa jeg give min Stemme. Jeg havde hellere set, at Lovene havde haft et bedre Udseende paa de Punkter, jeg har antydet, det vilde have gjort min Stilling over for dem lettere, men naar Tinget i Dag spørger mig, om jeg stemmer ja eller nej til disse Love, svarer jeg højt og tydeligt: Ja.

Hammerich: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, gav nærmest Højre Skylden for, at vi her staa over for en Skattereform, som han i mange Punkter beklagede sig over. Nu vil man vide, at det Skridt af Landstingets Højre, han der sigtede til, har intet Øjeblik fundet min Billigelse. Jeg har ikke sluttet mig til det og har udtalt mig derimod, hvor jeg havde Lejlighed dertil. At forsvare dette Skridt er altsaa ikke nærmest min Sag. Men jeg ønsker dog at udtale, at hvis vi stode over for det af Skattekommissionen forelagte Forslag, vilde jeg endnu mindre kunne stemme for det. Det var ganske vist saaledes, at der vare de gamle Skatter bevarede, men der var ad en højst sindrig Vej sørget for, at de gik tilbage til de samme Lommer, ud af hvilke de vare betalte, efter at de havde gjort en lille Vandrings bl. a. for at bevare visse Rettigheder for dem, der havde betalt Skatterne. Jeg kunde derfor i det Skridt, som Landstinget — man kan snarest sige tvungent — gik til, kun se en virkelig Reform, der afskaffede de nu bestaaende Skatter paa faste Ejendomme, men indførte en paa samme Ejendomme hvilende ikke saa ringe ny Skat, Ejendomsskylden. Det er derved blevet mere af en virkelig Skattereform,

som, naar alt kommer til alt, dog er at foretrække for Skattekommissionens Forslag, som det ærede Medlem hellere vilde have stemt for.

K. Pedersen: Denne Sags Tilendring er en Begivenhed af ikke ringe Betydning, som jeg tror vil blive skrevet med store Bogstaver, naar disse Dages Politik hører Historien til. Jeg kan slutte mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt, idet heller ikke jeg ser saaledes paa disse Skattelove, at jeg mener, de ere blevne ringere under den Forvandling, de ere undergaaede. Ogsaa jeg kan stemme for disse Forslag, ikke mindst fordi jeg deri ser ret store og tidssvarende Fremskridt, men mit Ideal i Skattesagerne er ikke dermed opfyldt. Smaating i disse Love skal jeg ikke omtale, saa meget mindre, som jeg meget godt kan indse, at naar et saadant Lovgivningsarbejde som dette skal føres igennem, sker det kun ved, at man fra de forskellige Sider resignerer. Det kan jeg ogsaa gøre, og de Smaating, der muligvis kunde være at rette, have vi jo saavel den ærede Ministers som den ærede Ordførers Ord for, at vi let kunne faa rettede i Fremtiden. Jeg har dog ikke bedt om Ordet af den Grund, men for at gøre en Henstilling til Ministeren.

Da jeg nu har Ordet, vil jeg imidlertid gøre opmærksom paa en Indvending, jeg har mod disse Love, en Indvending, jeg tit ved mine Møder har fremsat. Vi Jordbrugere have i Tidernes Løb og med Rette krævet en Lettelse i vore Skatter til Amtskommuner og Sognekommuner, hvilke Skatter have været i stærk Stigning i de senere Aar. Vi have ogsaa krævet et retfærdigere Grundlag for Beskatningen end det hidtidige, men vi have ikke krævet *Lettelser* i Statsskatterne. Min Indvending er da den, at vi Hartkornsejere, særlig paa Øerne, ved dette forandrede Skattegrundlag faa en Lettelse ved Omordningen af Statsskatterne. Jeg havde hellere set, at vi ikke havde faaet denne Lettelse. Den betyder nemlig i Virkeligheden kun en grumme ringe Forbedring for selve Landbruget. Landbrugerne i Øjeblikket faa noget, men det er ogsaa kun i Øjeblikket, og Landbruget og Landbrugerne maa ikke forveksles. De efterfølgende Ejere ville derimod i Stedet for disse Skatter, der blive afskrevne, faa Renterne. Heller ikke maa det glemmes, at det til syvende og sidst dog er af Jorden, at vore Skatter i alt væsentligt skulle komme ind. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, om en